

„Danstøeren“

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstøeren“ udsender hver Tirsdag og Fredag, Pris pr. Annonc.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Bidrag til „Danstøeren“'s Indhold:

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det stedlige Postvæsen.

Naar Leserne henvender sig til Folf, der overreter i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det overterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertissementet i dette Blad.

Tænk nu paa dine Venner og Slagninge til Julen! Skal der strives Breve, saa er det Tid nu at begynde.

Et Aarsabonnement paa „Danstøeren“ koster kun \$2. til Danmark. Vil det ikke være en passende lille Gave til Slægt og Venner hjemme i Fædrelandet?

Der er en hel Del Menneffer, som er overrasket over, at Laft mente, hvad han sagde under Valgkampagnen. Disse Tidens Tegner giver meget lidt Haab for de professionelle Politifere.

Det gynes mere og mere aabenbart, at den tykke Skjæfers „Spjter“ til det danske Folk — efter hans Manifests Mening — ligner meget mere Kamper og end noget som helst andet.

Det belgiske Parlament lykkes med at have overtaget Regeringen af Konge Kristianerne. De Indføde i Konge og end mere lykkes med at de er bleven befriede fra Kong Leopolds tyranniske Regering.

„Der er ikke 1000 Mand i Amerika, som efter at de har druffet tre Snape, kan sige, hvad de drifter“, sagde Kongresmand Champ Clark forleden til „Ways & Means“ Komiteen.

Er dette sandt, saa er der alene deri Grund nok til at forbyde Salget af slike Snape.

Frognois demokratiske Klub i Chicago har indbudt til en Dinner „Saktion day“ for at prøve at finde en ny Partileder. Guvernør og tilkommende Guvernør fra 5 Stater er indbudt, deriblandt Guvernør Johnson fra Minnesota. Kan det ikke lykkes at finde den rette Leder, saa er der intet Haab for Partiet, siger et Chicago Telegram.

Teoretisk kunde det nok gynes, som de to store Kirkeanskyndere, den protestantiske og den katolske, kunde mødes i det grundvæsentlige: „Tro, ortillerne, Budene, Herrens Von o.s.v.“ Men i Praksis vil det slet ikke gaa.

Som vi paapegede sidst, vilde det første Skridt til Indførelse af Religion i Stats- eller Folkefølelsen være en Konstitutionsforandring, saa Kongresen sit Frihed til at give Love angaaende Religion. En saadan Forandring skulde gøres ved en Folkeafstemning. Og saa naar en Kongres skulde til at forsætte Love angaaende Indførelse af Religion — en Kongres, som den kan sammenlignes i dette Land! — Vi behøver næppe at forfølge denne Tanke.

Det næste skulde saa være Uddannelse af Religionslærere, som vil gaa paapegede. Udarbejdelse af Lærebøger i Religion vilde ogsaa blive en Nødvendighed.

Kunde der end tænkes en kristelig Unionisme, som omfattede Kristendommens Grundlæggende, saa vilde den sikkert som al anden Unionisme komme til at udmærke sig ved Overskaffethed. Nej — skulde der her være Folkefølelse, saa

Religion i Statsfølelse.

(Fortsat.)

Til at begynde med denne Gang skal vi anføre nogle Udtalelser af John Larjen i hans Artikel i „D.“ af 13. Nov.

„Man har tabt den stiveste Livs-anskuelse af Syne, og indtil man kommer tilbage til den og igen gør den til Samfundets Grundbold, maa Samfundslivet vedblive være jiggeligt og hængende. Religionen maa komme ind i Folkefølelsen og hellige den, ellers vil Folkefølelsen vedblive at producere Mænd og Kvinder for Britanien og Gudsfornektelsens Rækker.“

„De Dagstager, jeg har gjort, de mange M — jeg har erholdt mig her i Landet, bringer mig i det hele taget nærmere og nærmere til Gudsfølelsen af den af Biffen Mortensen fremførte Antikation: „Statistiken eller Folkefølelsen“ det, som skal og bør være, det, der skal bevares og forvares imod al selv Individualisme“; og at „der er kun to Læder i Historien, hvori den kristelige Trimenighed er det normale: den første og den sidste Tid, som begge er Jørgens Tidens Tid. I hele den mellemiggende Tid er Folkefølelsen det normale, og Trimenigheden Udageljer.“ — „Ett, Die Del, Par. 153—156.“

Endnu skal vi anføre: „Det er selvfølgelig, at de to store Retninger i Kirkefølelsen — Protestantismen og Katolicismen — ikke over for hinanden har forhold for længe siden er bleven enige om visse religiøse Grundideer og Læresætninger, som kunde bringes Børnene i Folkefølelsen, uden at nogen af disse Retningers Egenomsiddigheder derved skulde krænkes. Der maa jo være ikke saa lidt, de to Retninger har til Fælles: Troesartiklerne, Budene, Herrens Von o.s.v. I 1889 bestemte den katolske Kongres i Baltimore sig til at forene sig med Protestanterne i Bevægelsen for Søndagens rigtige Hellighedsfølelse. Derfor ikke ogsaa enes om at arbejde for, at Børnene faar religiøs Kundskab i Folkefølelsen.“

Naar først de to Retninger blev enige, saa kunde der gøres meget. Den private Undervisning og Kirkefølelsen forklar ikke. Der er Milioner af Børn, der ikke kan naas af disse.“

Først vil vi udtale vor Paaskønnelse og Glæde over, at John Larjen har ført denne Sag frem og at det er saa dygtigt Indsig i den, som han har. Han har tænkt og gransket angaaende det, han skriver om.

Der næst vil vi give ham vor fulde Tilslutning saa vidt, at vi maa have Kristendommen med i Slægtens Optræden.

Men naar Tiden bliver om Stedet eller den Institution i Samfundet, hvori den kristelige Indsigelse skal udgaa og paavirke den opvoksende Slægt, saa kan vi ikke følge ham.

Teoretisk kunde det nok gynes, som de to store Kirkeanskyndere, den protestantiske og den katolske, kunde mødes i det grundvæsentlige: „Tro, ortillerne, Budene, Herrens Von o.s.v.“ Men i Praksis vil det slet ikke gaa.

Som vi paapegede sidst, vilde det første Skridt til Indførelse af Religion i Stats- eller Folkefølelsen være en Konstitutionsforandring, saa Kongresen sit Frihed til at give Love angaaende Religion. En saadan Forandring skulde gøres ved en Folkeafstemning. Og saa naar en Kongres skulde til at forsætte Love angaaende Indførelse af Religion — en Kongres, som den kan sammenlignes i dette Land! — Vi behøver næppe at forfølge denne Tanke.

Det næste skulde saa være Uddannelse af Religionslærere, som vil gaa paapegede. Udarbejdelse af Lærebøger i Religion vilde ogsaa blive en Nødvendighed.

Kunde der end tænkes en kristelig Unionisme, som omfattede Kristendommens Grundlæggende, saa vilde den sikkert som al anden Unionisme komme til at udmærke sig ved Overskaffethed. Nej — skulde der her være Folkefølelse, saa

maatte man absolut som andre Folkefølelse slutte sig til en vis Betydelse og saa give de andre Frihed til at virke. Men en saadan Ordning er næppe hverken mulig eller ønskelig.

Jor øvrigt naar det for os som meget indsigende, om det i det hele taget var ønskeligt at saa Staten til at befætte sig mere med Religion end at værne om den Frihed, som Landets Grundlov hjemler den.

Sandt nok, flere af den opvoksende Slægt vilde naaes af Kirkefølelsen, om den var Undervisningsag i Folkefølelsen, end nu er Tilfældet. Men er der Betsignelse i at paatvinge nogen Religion? Og fri Adgang for alle til at faa kristelig Undervisning er her jo under alle omstændigheder ønsket.

Og hvordan er saa den religiøse, moralske og fædelige Tilstand i de Lande, hvor der i Nachhunderet har været undervisning i Kirkefølelsen? Er den bedre der end her hos os? En af vore Prædiker, der var hjemme i Danmark i Sommer, skriver i danske Blade om, hvordan han fandt Tilstanden der, og isølge hvad han skriver, er Tilstanden daarligere i nævnte Henseender end her hos os. Særlig er det langt værre med Hensyn til Udbredelse af værdifulde og fædelige Litteratur der end her hos os.

Nej, efter vor Overbevisning maa vi lægge vort Haab om Kristendommens Livgivende, fædelige, bevarende og forbedrende Indflydelse i Folkefølelsen og særligt paa den opvoksende Slægt til noget andet end Folkefølelsen. Mer mere derom i en senere Artikel.

maa man absolut som andre Folkefølelse slutte sig til en vis Betydelse og saa give de andre Frihed til at virke. Men en saadan Ordning er næppe hverken mulig eller ønskelig.

Jor øvrigt naar det for os som meget indsigende, om det i det hele taget var ønskeligt at saa Staten til at befætte sig mere med Religion end at værne om den Frihed, som Landets Grundlov hjemler den.

Sandt nok, flere af den opvoksende Slægt vilde naaes af Kirkefølelsen, om den var Undervisningsag i Folkefølelsen, end nu er Tilfældet. Men er der Betsignelse i at paatvinge nogen Religion? Og fri Adgang for alle til at faa kristelig Undervisning er her jo under alle omstændigheder ønsket.

Og hvordan er saa den religiøse, moralske og fædelige Tilstand i de Lande, hvor der i Nachhunderet har været undervisning i Kirkefølelsen? Er den bedre der end her hos os? En af vore Prædiker, der var hjemme i Danmark i Sommer, skriver i danske Blade om, hvordan han fandt Tilstanden der, og isølge hvad han skriver, er Tilstanden daarligere i nævnte Henseender end her hos os.

Nej, efter vor Overbevisning maa vi lægge vort Haab om Kristendommens Livgivende, fædelige, bevarende og forbedrende Indflydelse i Folkefølelsen og særligt paa den opvoksende Slægt til noget andet end Folkefølelsen. Mer mere derom i en senere Artikel.

Der er en hel Del Menneffer, som er overrasket over, at Laft mente, hvad han sagde under Valgkampagnen. Disse Tidens Tegner giver meget lidt Haab for de professionelle Politifere.

Det gynes mere og mere aabenbart, at den tykke Skjæfers „Spjter“ til det danske Folk — efter hans Manifests Mening — ligner meget mere Kamper og end noget som helst andet.

Det belgiske Parlament lykkes med at have overtaget Regeringen af Konge Kristianerne. De Indføde i Konge og end mere lykkes med at de er bleven befriede fra Kong Leopolds tyranniske Regering.

„Der er ikke 1000 Mand i Amerika, som efter at de har druffet tre Snape, kan sige, hvad de drifter“, sagde Kongresmand Champ Clark forleden til „Ways & Means“ Komiteen.

Er dette sandt, saa er der alene deri Grund nok til at forbyde Salget af slike Snape.

Frognois demokratiske Klub i Chicago har indbudt til en Dinner „Saktion day“ for at prøve at finde en ny Partileder. Guvernør og tilkommende Guvernør fra 5 Stater er indbudt, deriblandt Guvernør Johnson fra Minnesota. Kan det ikke lykkes at finde den rette Leder, saa er der intet Haab for Partiet, siger et Chicago Telegram.

Teoretisk kunde det nok gynes, som de to store Kirkeanskyndere, den protestantiske og den katolske, kunde mødes i det grundvæsentlige: „Tro, ortillerne, Budene, Herrens Von o.s.v.“ Men i Praksis vil det slet ikke gaa.

Som vi paapegede sidst, vilde det første Skridt til Indførelse af Religion i Stats- eller Folkefølelsen være en Konstitutionsforandring, saa Kongresen sit Frihed til at give Love angaaende Religion. En saadan Forandring skulde gøres ved en Folkeafstemning. Og saa naar en Kongres skulde til at forsætte Love angaaende Indførelse af Religion — en Kongres, som den kan sammenlignes i dette Land! — Vi behøver næppe at forfølge denne Tanke.

Det næste skulde saa være Uddannelse af Religionslærere, som vil gaa paapegede. Udarbejdelse af Lærebøger i Religion vilde ogsaa blive en Nødvendighed.

Kunde der end tænkes en kristelig Unionisme, som omfattede Kristendommens Grundlæggende, saa vilde den sikkert som al anden Unionisme komme til at udmærke sig ved Overskaffethed. Nej — skulde der her være Folkefølelse, saa

maatte man absolut som andre Folkefølelse slutte sig til en vis Betydelse og saa give de andre Frihed til at virke. Men en saadan Ordning er næppe hverken mulig eller ønskelig.

Jor øvrigt naar det for os som meget indsigende, om det i det hele taget var ønskeligt at saa Staten til at befætte sig mere med Religion end at værne om den Frihed, som Landets Grundlov hjemler den.

Sandt nok, flere af den opvoksende Slægt vilde naaes af Kirkefølelsen, om den var Undervisningsag i Folkefølelsen, end nu er Tilfældet. Men er der Betsignelse i at paatvinge nogen Religion? Og fri Adgang for alle til at faa kristelig Undervisning er her jo under alle omstændigheder ønsket.

Og hvordan er saa den religiøse, moralske og fædelige Tilstand i de Lande, hvor der i Nachhunderet har været undervisning i Kirkefølelsen? Er den bedre der end her hos os? En af vore Prædiker, der var hjemme i Danmark i Sommer, skriver i danske Blade om, hvordan han fandt Tilstanden der, og isølge hvad han skriver, er Tilstanden daarligere i nævnte Henseender end her hos os.

Nej, efter vor Overbevisning maa vi lægge vort Haab om Kristendommens Livgivende, fædelige, bevarende og forbedrende Indflydelse i Folkefølelsen og særligt paa den opvoksende Slægt til noget andet end Folkefølelsen. Mer mere derom i en senere Artikel.

Der er en hel Del Menneffer, som er overrasket over, at Laft mente, hvad han sagde under Valgkampagnen. Disse Tidens Tegner giver meget lidt Haab for de professionelle Politifere.

Det gynes mere og mere aabenbart, at den tykke Skjæfers „Spjter“ til det danske Folk — efter hans Manifests Mening — ligner meget mere Kamper og end noget som helst andet.

Det belgiske Parlament lykkes med at have overtaget Regeringen af Konge Kristianerne. De Indføde i Konge og end mere lykkes med at de er bleven befriede fra Kong Leopolds tyranniske Regering.

„Der er ikke 1000 Mand i Amerika, som efter at de har druffet tre Snape, kan sige, hvad de drifter“, sagde Kongresmand Champ Clark forleden til „Ways & Means“ Komiteen.

Er dette sandt, saa er der alene deri Grund nok til at forbyde Salget af slike Snape.

Frognois demokratiske Klub i Chicago har indbudt til en Dinner „Saktion day“ for at prøve at finde en ny Partileder. Guvernør og tilkommende Guvernør fra 5 Stater er indbudt, deriblandt Guvernør Johnson fra Minnesota. Kan det ikke lykkes at finde den rette Leder, saa er der intet Haab for Partiet, siger et Chicago Telegram.

Teoretisk kunde det nok gynes, som de to store Kirkeanskyndere, den protestantiske og den katolske, kunde mødes i det grundvæsentlige: „Tro, ortillerne, Budene, Herrens Von o.s.v.“ Men i Praksis vil det slet ikke gaa.

Som vi paapegede sidst, vilde det første Skridt til Indførelse af Religion i Stats- eller Folkefølelsen være en Konstitutionsforandring, saa Kongresen sit Frihed til at give Love angaaende Religion. En saadan Forandring skulde gøres ved en Folkeafstemning. Og saa naar en Kongres skulde til at forsætte Love angaaende Indførelse af Religion — en Kongres, som den kan sammenlignes i dette Land! — Vi behøver næppe at forfølge denne Tanke.

Det næste skulde saa være Uddannelse af Religionslærere, som vil gaa paapegede. Udarbejdelse af Lærebøger i Religion vilde ogsaa blive en Nødvendighed.

Kunde der end tænkes en kristelig Unionisme, som omfattede Kristendommens Grundlæggende, saa vilde den sikkert som al anden Unionisme komme til at udmærke sig ved Overskaffethed. Nej — skulde der her være Folkefølelse, saa

maatte man absolut som andre Folkefølelse slutte sig til en vis Betydelse og saa give de andre Frihed til at virke. Men en saadan Ordning er næppe hverken mulig eller ønskelig.

Jor øvrigt naar det for os som meget indsigende, om det i det hele taget var ønskeligt at saa Staten til at befætte sig mere med Religion end at værne om den Frihed, som Landets Grundlov hjemler den.

Sandt nok, flere af den opvoksende Slægt vilde naaes af Kirkefølelsen, om den var Undervisningsag i Folkefølelsen, end nu er Tilfældet. Men er der Betsignelse i at paatvinge nogen Religion? Og fri Adgang for alle til at faa kristelig Undervisning er her jo under alle omstændigheder ønsket.

Og hvordan er saa den religiøse, moralske og fædelige Tilstand i de Lande, hvor der i Nachhunderet har været undervisning i Kirkefølelsen? Er den bedre der end her hos os? En af vore Prædiker, der var hjemme i Danmark i Sommer, skriver i danske Blade om, hvordan han fandt Tilstanden der, og isølge hvad han skriver, er Tilstanden daarligere i nævnte Henseender end her hos os.

Nej, efter vor Overbevisning maa vi lægge vort Haab om Kristendommens Livgivende, fædelige, bevarende og forbedrende Indflydelse i Folkefølelsen og særligt paa den opvoksende Slægt til noget andet end Folkefølelsen. Mer mere derom i en senere Artikel.

Der er en hel Del Menneffer, som er overrasket over, at Laft mente, hvad han sagde under Valgkampagnen. Disse Tidens Tegner giver meget lidt Haab for de professionelle Politifere.

Det gynes mere og mere aabenbart, at den tykke Skjæfers „Spjter“ til det danske Folk — efter hans Manifests Mening — ligner meget mere Kamper og end noget som helst andet.

Det belgiske Parlament lykkes med at have overtaget Regeringen af Konge Kristianerne. De Indføde i Konge og end mere lykkes med at de er bleven befriede fra Kong Leopolds tyranniske Regering.

„Der er ikke 1000 Mand i Amerika, som efter at de har druffet tre Snape, kan sige, hvad de drifter“, sagde Kongresmand Champ Clark forleden til „Ways & Means“ Komiteen.

Er dette sandt, saa er der alene deri Grund nok til at forbyde Salget af slike Snape.

Frognois demokratiske Klub i Chicago har indbudt til en Dinner „Saktion day“ for at prøve at finde en ny Partileder. Guvernør og tilkommende Guvernør fra 5 Stater er indbudt, deriblandt Guvernør Johnson fra Minnesota. Kan det ikke lykkes at finde den rette Leder, saa er der intet Haab for Partiet, siger et Chicago Telegram.

Teoretisk kunde det nok gynes, som de to store Kirkeanskyndere, den protestantiske og den katolske, kunde mødes i det grundvæsentlige: „Tro, ortillerne, Budene, Herrens Von o.s.v.“ Men i Praksis vil det slet ikke gaa.

Som vi paapegede sidst, vilde det første Skridt til Indførelse af Religion i Stats- eller Folkefølelsen være en Konstitutionsforandring, saa Kongresen sit Frihed til at give Love angaaende Religion. En saadan Forandring skulde gøres ved en Folkeafstemning. Og saa naar en Kongres skulde til at forsætte Love angaaende Indførelse af Religion — en Kongres, som den kan sammenlignes i dette Land! — Vi behøver næppe at forfølge denne Tanke.

Det næste skulde saa være Uddannelse af Religionslærere, som vil gaa paapegede. Udarbejdelse af Lærebøger i Religion vilde ogsaa blive en Nødvendighed.

Kunde der end tænkes en kristelig Unionisme, som omfattede Kristendommens Grundlæggende, saa vilde den sikkert som al anden Unionisme komme til at udmærke sig ved Overskaffethed. Nej — skulde der her være Folkefølelse, saa

maatte man absolut som andre Folkefølelse slutte sig til en vis Betydelse og saa give de andre Frihed til at virke. Men en saadan Ordning er næppe hverken mulig eller ønskelig.

Jor øvrigt naar det for os som meget indsigende, om det i det hele taget var ønskeligt at saa Staten til at befætte sig mere med Religion end at værne om den Frihed, som Landets Grundlov hjemler den.

Sandt nok, flere af den opvoksende Slægt vilde naaes af Kirkefølelsen, om den var Undervisningsag i Folkefølelsen, end nu er Tilfældet. Men er der Betsignelse i at paatvinge nogen Religion? Og fri Adgang for alle til at faa kristelig Undervisning er her jo under alle omstændigheder ønsket.

Og hvordan er saa den religiøse, moralske og fædelige Tilstand i de Lande, hvor der i Nachhunderet har været undervisning i Kirkefølelsen? Er den bedre der end her hos os? En af vore Prædiker, der var hjemme i Danmark i Sommer, skriver i danske Blade om, hvordan han fandt Tilstanden der, og isølge hvad han skriver, er Tilstanden daarligere i nævnte Henseender end her hos os.

Nej, efter vor Overbevisning maa vi lægge vort Haab om Kristendommens Livgivende, fædelige, bevarende og forbedrende Indflydelse i Folkefølelsen og særligt paa den opvoksende Slægt til noget andet end Folkefølelsen. Mer mere derom i en senere Artikel.

Der er en hel Del Menneffer, som er overrasket over, at Laft mente, hvad han sagde under Valgkampagnen. Disse Tidens Tegner giver meget lidt Haab for de professionelle Politifere.

Det gynes mere og mere aabenbart, at den tykke Skjæfers „Spjter“ til det danske Folk — efter hans Manifests Mening — ligner meget mere Kamper og end noget som helst andet.

Det belgiske Parlament lykkes med at have overtaget Regeringen af Konge Kristianerne. De Indføde i Konge og end mere lykkes med at de er bleven befriede fra Kong Leopolds tyranniske Regering.

„Der er ikke 1000 Mand i Amerika, som efter at de har druffet tre Snape, kan sige, hvad de drifter“, sagde Kongresmand Champ Clark forleden til „Ways & Means“ Komiteen.

Er dette sandt, saa er der alene deri Grund nok til at forbyde Salget af slike Snape.

Frognois demokratiske Klub i Chicago har indbudt til en Dinner „Saktion day“ for at prøve at finde en ny Partileder. Guvernør og tilkommende Guvernør fra 5 Stater er indbudt, deriblandt Guvernør Johnson fra Minnesota. Kan det ikke lykkes at finde den rette Leder, saa er der intet Haab for Partiet, siger et Chicago Telegram.

Teoretisk kunde det nok gynes, som de to store Kirkeanskyndere, den protestantiske og den katolske, kunde mødes i det grundvæsentlige: „Tro, ortillerne, Budene, Herrens Von o.s.v.“ Men i Praksis vil det slet ikke gaa.

Som vi paapegede sidst, vilde det første Skridt til Indførelse af Religion i Stats- eller Folkefølelsen være en Konstitutionsforandring, saa Kongresen sit Frihed til at give Love angaaende Religion. En saadan Forandring skulde gøres ved en Folkeafstemning. Og saa naar en Kongres skulde til at forsætte Love angaaende Indførelse af Religion — en Kongres, som den kan sammenlignes i dette Land! — Vi behøver næppe at forfølge denne Tanke.

Det næste skulde saa være Uddannelse af Religionslærere, som vil gaa paapegede. Udarbejdelse af Lærebøger i Religion vilde ogsaa blive en Nødvendighed.

Kunde der end tænkes en kristelig Unionisme, som omfattede Kristendommens Grundlæggende, saa vilde den sikkert som al anden Unionisme komme til at udmærke sig ved Overskaffethed. Nej — skulde der her være Folkefølelse, saa

maatte man absolut som andre Folkefølelse slutte sig til en vis Betydelse og saa give de andre Frihed til at virke. Men en saadan Ordning er næppe hverken mulig eller ønskelig.

Jor øvrigt naar det for os som meget indsigende, om det i det hele taget var ønskeligt at saa Staten til at befætte sig mere med Religion end at værne om den Frihed, som Landets Grundlov hjemler den.

Sandt nok, flere af den opvoksende Slægt vilde naaes af Kirkefølelsen, om den var Undervisningsag i Folkefølelsen, end nu er Tilfældet. Men er der Betsignelse i at paatvinge nogen Religion? Og fri Adgang for alle til at faa kristelig Undervisning er her jo under alle omstændigheder ønsket.

Og hvordan er saa den religiøse, moralske og fædelige Tilstand i de Lande, hvor der i Nachhunderet har været undervisning i Kirkefølelsen? Er den bedre der end her hos os? En af vore Prædiker, der var hjemme i Danmark i Sommer, skriver i danske Blade om, hvordan han fandt Tilstanden der, og isølge hvad han skriver, er Tilstanden daarligere i nævnte Henseender end her hos os.

Nej, efter vor Overbevisning maa vi lægge vort Haab om Kristendommens Livgivende, fædelige, bevarende og forbedrende Indflydelse i Folkefølelsen og særligt paa den opvoksende Slægt til noget andet end Folkefølelsen. Mer mere derom i en senere Artikel.

Der er en hel Del Menneffer, som er overrasket over, at Laft mente, hvad han sagde under Valgkampagnen. Disse Tidens Tegner giver meget lidt Haab for de professionelle Politifere.

Det gynes mere og mere aabenbart, at den tykke Skjæfers „Spjter“ til det danske Folk — efter hans Manifests Mening — ligner meget mere Kamper og end noget som helst andet.

Det belgiske Parlament lykkes med at have overtaget Regeringen af Konge Kristianerne. De Indføde i Konge og end mere lykkes med at de er bleven befriede fra Kong Leopolds tyranniske Regering.

„Der er ikke 1000 Mand i Amerika, som efter at de har druffet tre Snape, kan sige, hvad de drifter“, sagde Kongresmand Champ Clark forleden til „Ways & Means“ Komiteen.

Er dette sandt, saa er der alene deri Grund nok til at forbyde Salget af slike Snape.

Frognois demokratiske Klub i Chicago har indbudt til en Dinner „Saktion day“ for at prøve at finde en ny Partileder. Guvernør og tilkommende Guvernør fra 5 Stater er indbudt, deriblandt Guvernør Johnson fra Minnesota. Kan det ikke lykkes at finde den rette Leder, saa er der intet Haab for Partiet, siger et Chicago Telegram.

Teoretisk kunde det nok gynes, som de to store Kirkeanskyndere, den protestantiske og den katolske, kunde mødes i det grundvæsentlige: „Tro, ortillerne, Budene, Herrens Von o.s.v.“ Men i Praksis vil det slet ikke gaa.

Som vi paapegede sidst, vilde det første Skridt til Indførelse af Religion i Stats- eller Folkefølelsen være en Konstitutionsforandring, saa Kongresen sit Frihed til at give Love angaaende Religion. En saadan Forandring skulde gøres ved en Folkeafstemning. Og saa naar en Kongres skulde til at forsætte Love angaaende Indførelse af Religion — en Kongres, som den kan sammenlignes i dette Land! — Vi behøver næppe at forfølge denne Tanke.

Det næste skulde saa være Uddannelse af Religionslærere, som vil gaa paapegede. Udarbejdelse af Lærebøger i Religion vilde ogsaa blive en Nødvendighed.

Kunde der end tænkes en kristelig Unionisme, som omfattede Kristendommens Grundlæggende, saa vilde den sikkert som al anden Unionisme komme til at udmærke sig ved Overskaffethed. Nej — skulde der her være Folkefølelse, saa

maatte man absolut som andre Folkefølelse slutte sig til en vis Betydelse og saa give de andre Frihed til at virke. Men en saadan Ordning er næppe hverken mulig eller ønskelig.

Jor øvrigt naar det for os som meget indsigende, om det i det hele taget var ønskeligt at saa Staten til at befætte sig mere med Religion end at værne om den Frihed, som Landets Grundlov hjemler den.

Sandt nok, flere af den opvoksende Slægt vilde naaes af Kirkefølelsen, om den var Undervisningsag i Folkefølelsen, end nu er Tilfældet. Men er der Betsignelse i at paatvinge nogen Religion? Og fri Adgang for alle til at faa kristelig Undervisning er her jo under alle omstændigheder ønsket.

Og hvordan er saa den religiøse, moralske og fædelige Tilstand i de Lande, hvor der i Nachhunderet har været undervisning i Kirkefølelsen? Er den bedre der end her hos os? En af vore Prædiker, der var hjemme i Danmark i Sommer, skriver i danske Blade om, hvordan han fandt Tilstanden der, og isølge hvad han skriver, er Tilstanden daarligere i nævnte Henseender end her hos os.

Nej, efter vor Overbevisning maa vi lægge vort Haab om Kristendommens Livgivende, fædelige, bevarende og forbedrende Indflydelse i Folkefølelsen og særligt paa den opvoksende Slægt til noget andet end Folkefølelsen. Mer mere derom i en senere Artikel.

Der er en hel Del Menneffer, som er overrasket over, at Laft mente, hvad han sagde under Valgkampagnen. Disse Tidens Tegner giver meget lidt Haab for de professionelle Politifere.

Det gynes mere og mere aabenbart, at den tykke Skjæfers „Spjter“ til det danske Folk — efter hans Manifests Mening — ligner meget mere Kamper og end noget som helst andet.

Det belgiske Parlament lykkes med at have overtaget Regeringen af Konge Kristianerne. De Indføde i Konge og end mere lykkes med at de er bleven befriede fra Kong Leopolds tyranniske Regering.

„Der er ikke 1000 Mand i Amerika, som efter at de har druffet tre Snape, kan sige, hvad de drifter“, sagde Kongresmand Champ Clark forleden til „Ways & Means“ Komiteen.

Er dette sandt, saa er der alene deri Grund nok til at